

λάβαινε χίλιες προφυλάξεις και για την προσωπική του ασφάλεια. Περιτοχιζόταν διαρκώς από σωματοφύλακες και συνοδεύονταν παντοῦ από ἕνα τεράστιο σκυλλο, ἰκανὸν νὰ τὰ βάλῃ μὲ λιοντάρι.

Ὅσο ἔβλεπε δὲ τὸν κίνδυνον νὰ μεγαλῶνῃ γύρω του, τόσο ἔννοιωθε νὰ μεγαλῶνῃ καὶ ἡ ἀγρία ἐνεργητικότης του.

Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως, ὁ Ἀνδρόνικος ἔννοιωθε περὶ τὸν ἑαυτοῦ κλονιζόμενο. Γεμάτος ἀγωνία, σηκωλευτόταν τοὺς μάγους, κίτταζε τὰ σφάγια καὶ ἀνησυχούσε τρομερὰ νὰ μᾶθῃ τί προηγουμένα τὰ δάκρυα ποῦ ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ μάτια μιᾶς εἰκόνας τοῦ Ἁγίου Παύλου, ἡ ὁποία βρισκόταν στὸ παλάτι...

Ἔλεπτα, ἔξαφνα, ξαναθάρρησε. Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἀναπαύσεώς του αὐτῆς, διεπράξε τὴν ἀπονομοσία, ἐπειδὴ ἐνόμιζε τὸ θρόνον τοῦ ἑξασφαλισμένο, νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν πρωτεύουσα καὶ νὰ πάῃ μαζὶ μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ τὴν εἰνούμενὴν του νὰ μείνῃ σὲ μιὰ ἀπ' τὶς ἐξοχικὲς τοῦ ἐπαύλεις.

Μὰ, κατὰ τὴν ἀπορία του αὐτῆ, ἐμελλε νὰ ξεσπάσῃ στὸ Βυζάντιο ἡ κρίσις ποῦ ἀπὸ τόσο καιρὸ προετοιμαζόταν.

Μεταξὺ τῶν εὐγενῶν ποῦ ἡ αὐτονομία τοῦ Ἀνδρόνικου ἐπιτρούσε κατὰ διαταγὴ του, ἦταν καὶ ὁ Ἰσαάκιος Ἀγγελος, ἀνθρωπος μετρίου πνεύματος καὶ χωρὶς θέλησι. Γι' αὐτὸ τὸ λόγῳ μάλιστα ὁ αὐτοκράτωρ, θεωρώντας τον ὡς ἀκίνδυνον, τὸν εἶχε ἀφίσει νὰ ἴσῃσι. Μὰ τὶς ἡμέρες ἔκρινε ζοηφὴ ἀντιδραστικὴ κίνησις παρεξηγήθη στὴν Κωνσταντινούπολι καὶ ὁ διεκτινήτης τῆς ἀστυνομίας, ἀποληρτικῶς, θέλησε νὰ συλλάβῃ καὶ τὸν Ἰσαάκιον Ἀγγελο.

Ὁ φόβος ὅμως ἔκανε γενναῖον τὸν Ἰσαάκιο καί, ὅταν ἐπιγῆναν τὸν συλλάβον, ἀφοῦ σκότισε μὲ τὸ σπαθὶ του τὸν ἀρχηγὸ τοῦ ἀποσπάσματος, πήδηξε στ' ἄλογό του καί, κρατώντας ἀκόμα στὸ χεῖρὶ τὸ ματωμένο σπαθὶ του, ἔτρεξε νὰ καταφύγῃ στὸ ναὸ τῆς Ἁγίας Σοφίας.

Ὁ λαὸς, βλέποντάς τον, συγκινήθηκε, ἔλαβε τὸ μέρος του καὶ σὲ λίγη ὥρα ὅλη ἡ Κωνσταντινούπολις εἶχε σηκωθεί τὸ πόδι. Ὅλος ὁ πληθυσμὸς τῆς εἶχε συγκεντρωθεῖ γύρω ἀπ' τὴν Ἁγία Σοφία, γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀρχὴ νὰ συλλάβῃ τὸν φερόμενον.

Τὴν ἄλλη μέρα δὲ ὁ λαὸς, ὁ ὁποῖος τὴ νύχτα δὲν εἶχε κοιμηθεῖ, ἀρχισε νὰ σελᾶται ν' ἀναγορεύσῃ αὐτοκράτορα τὸν Ἰσαάκιον.

Ἐκεῖνη ἀκριβῶς τὴν ὥρα, ὁ Ἀνδρόνικος, ὁ ὁποῖος εἰδοποιήθηκε τὴ νύχτα γιὰ τὴ στάσι, ἐπέστρεψε στὴν πρωτεύουσα.

Μὰ ἔπειτα ἀφῆν ἡ ἐπανάστασις ἐμπίετο.....

Ὁ λαὸς ἔπαυσε τώρα τὶς πόρτες τῶν φυλακῶν, ἀπελευθέρωσε τοὺς φυλακισμένους ἐγγενεῖς καί, ἐπὶ τὴν ἀρχηγία τους, ὄργανωνόταν καὶ ὁ πλῆθος.....

Ὁ Ἰσαάκιος Ἀγγελος, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ κα' ὁ ἴδιος, εἶχε ἀναγορευθεῖ αὐτοκράτωρ καὶ τὸν εἶχε στέψῃ ὁ πατριάρχης μέσα στὴν Ἁγία Σοφία.

Τώρα τὸ πλῆθος ἐτοιμαζόταν νὰ ἐπιτεθῇ καὶ ἐναντίον τῶν ἀνατόρων.....

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Τὸ τέλος.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΠΑΝΩΛΗΣ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Μιὰ ἀπὸ τὶς τρομερότερες ἐπιδημίες ποῦ μαστιζοῦν τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ παλαιωτάτων χρόνων, εἶνε καὶ ἡ πανώλης. Οἱ γιατροὶ πιστεύουν ὅτι ἡ ἀρρώστια αὕτη μεταδίδεται διὰ τῶν παντικῶν, πράγμα ποῦ ἐνισχυετα καὶ ἀπὸ τὶς λαϊκῆς παραδόσεις. Στὸ Γιουντί τῆς Κίνας, π. χ., ἡ πανώλης εἶνε γνωστὴ μὲ τὸ ὄνομα εἰσπένεια τῶν παντικῶν. Στὴν Αἴγυπτο πάλι κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ὁ παντικὸς ἦταν σῆμα τῆς πανώλους. Ἐπίσης στὸ ναὸ τοῦ θεοῦ τῶν Αἰγυπτίων Φθᾶ, ὁ δαίμων τῆς καταστροφῆς παρίστατο κρατώντας στὰ χεῖρα του ἕνα παντικόν.

Γιὰ τὸν ἴδιο θεὸ ἰσχύει καὶ ἡ ἐξῆς παράδοσις: Ὅταν ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων, Σενεζερὶβ, εἰσέβαλε στὴν Αἴγυπτο, ὁ Φθᾶ σκόρπισε στὸ στρατοπέδῳ του μέσα σὲ μιὰ νύχτα χιλιάδες παντικῶν, οἱ ὁποῖοι προξένησαν τὸ θάνατον σὲ 185.000 στρατιωτῶν. Γιὰ νὰ ἐπέλθῃ λοιπὸν μιὰ τόσο μεγάλη καταστροφή, ἔξηγουν οἱ νεώτεροι ἐπιστήμονες, δὲν μπορεῖ παρὰ οἱ παντικοὶ ἐκείνοι νὰ ἦσαν φορεῖς μικροβίων πανώλους.

ΣΑΤΥΡΙΚΑ ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ

ΣΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΣΤΟΙΧΕΙΩΘΕΤΑΣ

Μοῖρα κακὴ σὰς ἔλαχε κα' αἰώνια δυστυχία,
ἐνὸν συχνὰ καλέετε μὲ ὅλα τὰ στοιχεῖα,
δὲν φτάνουν τόσα βάσανα καὶ τόση τιμωρία,
τῶν συγγραφέων πᾶνω σας φροτῶν τὴ μοῖρα!

Γ. ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἔνας χαρακτηρισμὸς τοῦ κ. Πάπ γιὰ τὸ κέρμα τῶν Φιλελευθέρων. Μιὰ κεφαλή μὲ 350... στέματα! Ὁ Σπέννεκ γιὰ τὰ ὄχρωμάτα τοῦ Μεσολογγίου. Τὰ ὑπέροχα λέγεις τοῦ Γέρμου Νίκα. Μιὰ καρπᾶνια τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Σιζητησῶν». Πῶς ἔλυσε τὸ ζήτημα ὁ κ. Πάπ. Ἀφάνταστα ἀρλεμπολογία. Ὁ θάνατος τῆς ἐφημερίδος. Τὰ κολυβᾶ, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὅταν ὁ κ. Πάπ ἦταν βουλευτὴς Ψαρῶν, κατεφέρτο μιὰ μέρα στὴν Ἐθνοσυνέλευσι κατὰ τὸν Φιλελευθέρων.

Τότε ἕνας βουλευτὴς σηκώθηκε καὶ φώναξε :

— Τὸ κόμμα τῶν Φιλελευθέρων γνωρίζε νὰ πεθαρῆ. Ἔχει μιὰ κεφαλή.

Καὶ ὁ κ. Πάπ τοῦ ἀπάντησε ἐτόιμος :

— Μάλιστα, τὸ βλέπω... Εἰσάστε μιὰ κεφαλή καὶ 350... στέματα!...

Ὅταν ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος πήγε στὰ 1863, γιὰ πρώτη φορὰ, στὸ Μεσολόγγι, συνοδεύονταν ἀπὸ τὸν Λαῖνὸ μουσιχομητοῦλοῦ του, κόμητα Σπέννεκ.

Ὁ Σπέννεκ εἶδε στὸ Μεσολόγγι τὰ λείψανα τοῦ φρονοῦ του, τὸ ὁποῖο οἱ Τούρκοι καὶ οἱ Ἀραβεῖς δὲν εἶχαν κατορθώσει νὰ ἐξαποθήσουν.

Ἐγύμισε τότε στοὺς συνοδοῦς του καὶ εἶπε μὲ προφρόνησι :

— Ἔνα τέτοιο ἀνίσχυρο πρόζωμα, ἐγὼ θὰ τὸ ἔλαψα μὲ 400 μύρια Δανούς.

Ὁ παριστάμενος ἐκεῖ παλιὸς πολέμιστῆς γύρω Νίκα, ὅταν ἔμαθε τὴ ἔλεγε ὁ ἔξενος, εἶπε εἰρωνικά :

— Θὰ τὸ ἔλαφνε, λέει, μὲ τετρακοσίους Δανούς... Μὰ θάρρησε κα' ἐκείνοι ποῦ ἦταν μέσα νὰ ἴσαν Δανεῖσι, σαν κα' αὐτόν, γιὰ νὰ μωροφῆ νὰ τὸ πάρῃ, πέστε του τὰ χαμπερία...

Πρὸ 40 ἐτῶν ἔξεδίδετο στὴν Ἀθήνα μιὰ σαβαροτάτη ἐφημερίδα, ἡ «Ἐφημερίδα τῶν Σιζητησῶν» τοῦ ἀειμνήστου Βαλέττα.

Ἔνα καλοκαίρι ὁ Βαλέττας σκέφτηκε νὰ κἀνῃ μιὰ καμᾶνια καὶ τὴ καμᾶνια αὕτη τὴν ἀνέθεσε στὸν κ. Γεώργ. Πάπ, νέον τότε δημοσιογύφῳ. Ὁ κ. Πάπ θὰ ρωτοῦσε τοὺς ἀναγνώ-

στας τῆς ἐφημερίδος : «ποῖά ἦταν ἡ καλύτερη ἐξοχὴ τῶν Ἀθηνῶν». Ὁ Βαλέττας ἐνόμιζε ὅτι ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι θὰ ἀπαντοῦσαν οὐβῶως καὶ θὰ σιχητοῦσαν ἐπὶ τοῦ θεθέντος θέματος.

Οἱ Ἀθηναῖοι ὅμως, φαινόταν πὼς εἶχαν ἄλλες ἀσχολίες καὶ κανένας δὲν ἀπάντησε. Ὁ κ. Πάπ τότε σοφίστηκε νὰ ἀπαντᾶ αὐτὸς ἀντὶ τῶν..... Ἀθηναίων. Ἔστειλε λοιπὸν ἐπιστολὲς ὁ ἴδιος στὴν ἐφημερίδα καὶ κατόπιν τὶς... δημοσίευε. Ἐπειδὴ ὅμως τότε εἶχε κα' αὐτὸς πολλῆς ἀσχολίας —τὶς χρονὲς ἀσχολίας τῆς νεότητος— παρακάλεσε τοὺς φίλους του καὶ τοὺς συναδέλφους του νὰ τὸν βοηθήσουν στὶς ἀπαντήσεις. Ἐκείνοι τότε ἀρχισαν νὰ γράφουν, δετὶ ἀρλοῦμα τοὺς κατέβαινε. Ἔτσι κατάντησε νὰ δημοσιεύονται στὶς στήλες τῆς σοβαρῆς «Ἐφημερίδος τῶν Σιζητησῶν» γνώμες ἐξωφρενικῆς καὶ νὰ ὑποδεικνύονται μὲ ἐξωφρενικὰ ἐπιχειρήματα, ὡς καλύτερες ἐξοχὲς τῶν Ἀθηνῶν, τα... Σφαγαῖα, δ... Παλαιὸς Στρατώνας, δ... Ποδοκίφτης καὶ ἄ... Γαργαρέττα!...

Ὁ μακαρίτης Βαλέττας ἐδιάβαζε τὶς ἀπαντήσεις αὐτῆς μὲ ἱπομονὴ καὶ ψυθόριζε μὲ ἐκπλήξι :

— Πολὴ περίεργα γούστα εἶχε αὐτὸς ὁ κόσμος! Ἀλλὰ ἀφοῦ αὕτη εἶνε ἡ δημοσία γνώμη, ὀφείλομεν νὰ τὴν σεβασθῶμε καὶ νὰ δημοσιεύομε τὰς ἐπιστολὰς.

Ὅταν τελείωσε τὸ φλέγον αὐτὸ δημοσιογραφικὸ ζήτημα, εἶχε τελειώσει καὶ τὸ θέρος, ἀλλὰ καὶ ἡ «Ἐφημερίδα τῶν Σιζητησῶν».

Οἱ συντάκται μοίρασαν τότε ἀναμεταξύ τους τὰ ἐπιπλά τῆς ἐφημερίδος ἐν πλήρει κοινοκτημοσίῃ καὶ λότῃ. Ὅταν εἶχαν ὅλα μοιραστῆ, κατέβησε καὶ ὁ ταμίας τῆς ἐφημερίδος, ὁ μακαρίτης Ζῶης, ἰδιαίτερος γραμματεὺς τοῦ Δεληγιάνῃ κατόπιν.

Τότε ὁ Μπάμπης Ἀννινος, ἐκ τῶν συντακτῶν κα' αὐτὸς, ἐξεκορέμασε τὴν ἐπιγραφή, ποῦ ἦταν ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ γραφείου τῶν συντακτῶν, τὴν ἔλεξε «ΣΥΝΤΑΞΙΣ» καὶ τὴν ἔδωσε στὸ Ζῶη, λέγοντάς του μὲ σοβαρότητα... συγχαίρικα :

— Ἰδοῦ, λάβετε καὶ σεις σὺ ν τ α ξ ι ν !...